

които пъкъ слѣдъ дибичовия походъ пакъ ударватъ къмъ добруджанскитѣ полета. Перси въ Сливенъ е имало само поединични фамилии — аджѣми, които като мухамедани, прѣдъ очитѣ на сливенци малко сж значели като отдѣлна отъ турцитѣ раса. (Единъ отъ сливенскитѣ войводи е ималъ прѣкоръ Никола Аджема). Прѣселванитѣ отъ къмъ Балкана въ М. Азия християни, нарѣчени тамъ караманлии, сж идѣли въ сливенско като прочути дюлгери, майстори, подобно на дебралийскитѣ българи („арнаути“). Прѣселени тукъ чужди елементи се зачуватъ отъ къмъ срѣдата на XVII-я вѣкъ слѣдъ походитѣ на Мухамедъ IV срѣщу Полша и Русия, още прѣди които почнаха да емигриратъ кримскитѣ татари и султани. Послѣднитѣ недокоснаха града Сливенъ, но се залостиха изъ блатиститѣ около него села, въ ямболско, карнобадско, айтошко и новозагорско. Масови татарски поселения въ Сливенъ ставатъ прѣзъ 1811 год., споменъ отъ които е останало въ името на единъ кжтъ отъ турския тукъ кварталъ, нарѣченъ Татаръ Мезарж (татарски гробища), защото почти всички, тѣй прѣселени въ Сливенъ татари, измиратъ още на слѣдната година отъ чума (1812 г.). Послѣдующи татарски и черкезки поселения въ сливенско (1861 г. и 1864 г.) сж сравнително нови.

Ако разселванията въ България траяха дори до освобождението ни, имайки прѣдъ видъ най-вече причинитѣ за изселванията отъ югоизточна България прѣзъ върлуванията на капасъзи, даалии, дишлии, кърджалии и т. н., тия слѣдъ дибичовия походъ (1830 г.), опититѣ прѣзъ кримската война и слѣдъ нея да се попѣстрятъ българскитѣ краища наново съ татари и черкези, — то можемъ си прѣдстави какви сж били тѣ прѣзъ въпросния XV вѣкъ и послѣдующитѣ черни и безконтролни години на нашето робство. Прѣзъ XIX-я вѣкъ половината отъ историята на югоизточна България и частно на сливенско ни отнася задъ Дунава — въ Ромжния и Бесарабия, и обратно — въ сѣвероизточна България, дѣто и до днесъ множество заселища отъ къмъ говоръ и носия сочатъ на „долния вилаетъ“ — между Одринъ и Източния Балканъ чакъ до Сливенъ.

Слѣди отъ прѣселвани сливенци и сливенски селени къмъ вжтрѣшността на южна България се съглеждатъ въ твърдението на Спиридона именно за XV-я вѣкъ. Въ тая